

bedret Forholdene, men snarere forværret dem, at der i Kristiania havde fundet flere Arrestationer af drukne Personer Sted i de sidste Aar end i Kjøbenhavn. Jeg tror nu ikke, man kan bedømme Drifkeriet efter Arrestationernes Antal. For det første kommer det jo an paa, hvorledes man bærer sin Fuldskab og trækker sin Bjørn. Det kan være, man gaar spagfærdig omkring eller falder i Søvn, og det kan ogsaa være, at man er oplagt til at slaa et Slag, og muligt er det jo, at Normændene i den Henseende foretrække det sidste frem for Dansternes. Det kan ogsaa være, at Politiet har forskellig Opfattelse af, hvad man kan lade passere, deroppe og hernede. Jeg har i alt Fald set anføre mod den Kendsgerning, som det ærede Medlem anførte, at Politiet i Kristiania netop samtidig fik Instruks om at gaa strengere til Værks end tidligere mod Folk, der viste sig berusede paa Gaden, saa det forekommer mig, at det Tal, der nævnedes paa Arrestationer af drukne Personer, ikke beviser noget i den af den sidste ærede Taler antydede Retning. Jeg er, som sagt, glad ved, at dette Lovforslag er fremkommet, og jeg vilde ønske, at det maatte kunne blive til Lov. Jeg ser ganske vist, at der er forskellige Opfattelser om, hvad der er at foretrække, Lovforslaget i den Skikkelse, det havde, da Regeringen fremsatte det, eller i den Skikkelse, det har faaet ved at være gaaet gennem det andet Ting; men hvis man indrømmer, hvad jeg i alt Fald for mit Vedkommende gør, at Regeringens Lovforslag betegne et Fremskridt, set fra den Tilstand, som var i Forvejen, og at det samme er Tilfældet med Forslaget, som det nu er affattet — altsammen betragtet fra et Afholdsstandpunkt, jeg taler ikke fra de næringsdrivendes Standpunkt — saa maa man meget ønske, at der i alt Fald kunde opnåes Enighed mellem de forskellige Ansættelser, saaledes at man ikke skulde ende med at sige: Ganste vist betegner Regeringens Forslag og Folketingets Forslag et Fremskridt, men vi kunne ikke blive enige om, hvilket vi skulle tage og heller ikke blive enige om en Mellemvej, derfor blive vi ved det gamle, som vi erklære at være værre, end hvad der her foreligger som en Mulighed for en Forbedring. Da der fra forskellige Sider er blevet omtalt, hvad der særligt har fremkaldt Meningsforskjel mellem Regeringen og det andet Ting, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa, idet jeg dog skal udtale som min Mening, at det fra et Afholdsstandpunkt ganske vist maa fordres, at der tages et Hovedhensyn til, hvad hver enkelt Kommunes Bestyrelse mener om Beværtningernes og Hændlernes Antal

i vedkommende Kommune, og jeg tror, det vilde være heldigt, om man overlod det fuldstændigt til Kommunalbestyrelserne at bestemme Antallet, saavel af Beværtningerne som af Handelsadkomstene, derimod tror jeg nok, at det ikke vil være heldigt at overlade Kommunalbestyrelserne at bestemme, hvem der skal have de enkelte Adkomster.

§ 13 staar der, at der ikke maa udskæntes i Beværtningslokalerne Brændevin, Vin eller stattepligtigt Æl til kendelig berusede Personer. Det forekommer mig, at man kunde medtage saadanne, som vittierligere umyndiggjorte paa Grund af Driftfærdighed. Der blev fremhævet før, at naar det stod, at der ikke maatte udskæntes til Personer under 15 Aar, var det vanskeligt at sige, hvem der faldt ind under denne Bestemmelse. Men den Slags Aldersgrænser findes jo anførte i mange andre Love, og det maa mange Gange afgøres ved et rent Støn; der forlanges selvfølgelig ikke, at vedkommende skal gaa med sin Daabsattest i Kommunen. Det fordres jo ogsaa paa Jærnbaner og Dampskibe, at for at man skal kunne passere som Barn, skal man være saa og saa ung. Bestemmelsen vil altsaa i dette Tilfælde ikke fremkalde større Vanskeligheder, end den gør i Forvejen. Man kan jo ikke finde noget ydre Kendetegn, efter som man ikke kan gaa saa vidt, at man siger, at der kun maa udskæntes til dem, der ere stalbede eller graastæggede. Man maa have en bestemt Grænse, og jeg synes, det er ganske naturligt, at man beholder Tallet 15, skønt jeg ikke skulde have noget imod, at man gik højere op.

Hvad Brugforeningerne angaar, tror jeg ogsaa, det vil være uheldigt, om man tillod, at de skulde have Ret til at uddele Spiritus, efter som de selv fandt for godt, eller vedkommende Kommunalbestyrelse fandt for godt. Det vil vistnok føre til, at det sidste blev værre end det første. Derimod mener jeg ligesom min ærede Sidemand til venstre (Hansen-Marsvinslund), at det er absolut rigtigt, at man tager det bairste Æl med ind under samme Bestemmelse, som gælder for Vin og Brændevin. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget.

H. N. Hansen: Den højtærede Minister og den første ærede Taler (Roch), som jeg har haft den Ære at samarbejde med i Næringslovkommissionen, have lagt Sagen sa tydelig for og udtalt sig saaledes paa mange Punkter, hvor jeg ganske samstemmer med dem, at jeg paa dette Sagens Trin derfor kun skal pege paa et enkelt Punkt, som for mig har stor Betydning, som ikke hidtil har